

Ting, og altsaa gaa ud paa at føre Forslaget tilbage til den Skikkelse, hvori det blev vedtaget her i Tinget, alene med Undtagelse af en ganske formel Ændring, som jeg ikke skal dvæle ved.

Jeg skal nu anbefale det høje Ting at vedtage de Ændringsforslag, Flertallet stiller. Det er jo ganske vist, at Flertallet, ligesom Tingets Flertal, ikke lægger lige Vægt paa alle de Ændringer, som ere foretagne i det andet Ting; Der er nogle af disse, som i og for sig ikke have megen Betydning; der er andre, som vistnok ikke have ringe Betydning i vore Øjne, men om hvilke vi dog ved tidligere Forhandlinger om denne Sag, der jo har gennemgaaet mange Forhandlinger, have udtalt, at man kunde være villig til at give efter, naar Sagen derved kunde fremmes. Men vi have ikke paa det nuværende Trin ment med nogen som helst Nytte at kunne angive, hvilke Forslag, der i denne Henseende efter vor Mening til Nød kunde tiltrædes, fordi Lovforslaget, som det foreligger fra Folketingets Side, indeholder paa væsentlige Punkter Forslag og Bestemmelser, som Landstinget gentagne Gange har erklæret sig saa bestemt imod, og som ogsaa Udvalgets Flertal for sit Vedkommende maa erklære sig saa bestemt imod, at man under ingen Omstændigheder kunde tilraade paa disse Punkter at vedtage, hvad Folketinget havde optaget i Forslaget. Og dermed fulgte saa det andet; thi det vilde ikke være til nogen Nytte paa det nuværende Trin at fremstille Forslag om de andre Punkter, naar der ikke var nogen som helst Udsigt til, at Lovforslaget saa vilde blive vedtaget i den af Landstinget vedtagne Skikkelse, naar det vendte tilbage til Folketinget. Disse Punkter, der ere de væsentlige, ere jo alle vel bekendte, og det vil derfor ikke være fornødent, at jeg meget udførlig gaar ind paa dem. Jeg skal derfor blot nævne dem og angive den afgørende Grund, som her er til Stede til, at Landstinget ikke kan gaa ind paa Bestemmelserne, saaledes som de ere vedtagne i det andet Ting.

Der er for det første den Paragraf, som i Folketinget er indsat i Overensstemmelse med, hvad der tidligere har været vedtaget i Folketinget, angaaende en forandret Sættelse af Skolekommissionerne paa Landet. Dette Forslag har Landstinget stadig og gentagne Gange udtalt sig bestemt imod, fordi det indeholder en Forrykkelse og en meget væsentlig Forrykkelse af den nuværende Ordning med Tilsynet med den offentlige Skole. Skole-

kommissionens Sættelse bliver for den ene Halydels Vedkommende baseret paa et Valg paa den almindelige Valgrets Grundlag og uafhængig af de paagældende kommunale Raad. Vi se for det første ingen Nytte i at faa denne Forandring, vi se derimod en stor Fare, for det første, fordi vi ikke have Tro paa, at en Skolekommission, sammensat ad denne Vej, vil blive en betryggende sammensat Skolekommission, udrustet med de Egenskaber, som ville være fornødne, og som man maa ønske maa være til Stede i Skolekommissionerne, for at de kunne udøve det Tilsyn, som er lagt i deres Haand, og for det andet, fordi vi se saa langt fra en Nytte deri, at vi tværtimod se en stor Fare deri, fordi Skolekommissionerne ifølge en saadan selvstændig Oprindelse ganske naturlig ogsaa i Tidernes Løb ville blive besjælede af en stærk Uafhængighedsfølelse, som vil medføre, at de kommunale Raads og den dem igen overordnede Statsmyndigheds Indflydelse paa Tilsynet med Skolen i tilsvarende Grad vil blive formindsket. Heri se vi en Forrykkelse, som er til Forværrelse for Tilsynet og for Skolen.

Det andet Hovedpunkt, hvorved der er gjort en Forandring, som Landstinget ogsaa gentagne Gange har udtalt sig imod og udtalt sig bestemt imod, angaar Kaldesspørgsmaalet. Her indeholder Forslaget, saaledes som det er vedtaget i Folketinget, ogsaa denne Gang en væsentlig Forandring i det bestaaende Forhold og en Unddragelse af den Beføjelse og Magt, som Statsmyndighedens Organer have lige over for Kommunalraadene med Hensyn til Kaldelsen, en Unddragelse, som vi maa betragte som meget mislig. Den nuværende Ordning af Statsmyndighedens Beføjelse med Hensyn til Kaldelsen lige over for Kommunalraadene er jo bestemt ved Loven af 1856, § 9. Nu udtaler jeg paa Forhaand, hvad jo alle vide, at Flertallet i Udvalget og Flertallet i dette Ting ingenlunde ere begejstrede for Loven af 1856 § 9 og for den Ordning, der der er truffen, og det er væsentlig af den Grund, hvorfor den ogsaa i Tidernes Løb er bleven stærkt angrebet, at den faktisk lægger en meget stor og den overvejende Magt i de indstillende kommunale Bestyrelser Haand og i høj Grad unddrager de Organer, som kalde paa Statens Vegne, altsaa sædvanligvis Skoledirektionen, en faktisk Indflydelse. Men hvad man end i den Henseende kan bebrejde Loven af 1856 § 9, er det dog vist, at den hjemler Skoledirektionerne — for at blive ved dette enkelte Hovedtilfælde